

Quan elles s'hi troben

Tres grans personatges femenins del teatre universal reunits a 'Nuades', de CorCia Teatre

'Nuades'. CorCia Teatre. Direcció i dramaturgia: Anna Presegué. Intèrprets: Laia Monforte, Anna Busanya, Ivette Callis i Jordi Arqués. Teatre Eliseu, Roda de Ter. Diumenge, 2 de maig de 2021.

Roda de Ter

Carme Rubio

CorCia s'ha proposat reunir a *Nuades* tres personatges emblemàtics femenins del teatre occidental. Tres personalitats singulars que corresponen a dones de temps i països diferents que s'enfronten individualment amb el codi moral de la seva societat, patriarcal, és a dir, que sustenta la seva autoritat en la submissió de la dona.

Així, la Nora del dramaturg noruec Henrik Ibsen està considerada com la introductora del drama modern; també és una heroïna clàssica la senyoreta Júlia de l'escriptor suec August Strindberg, i ja

D'esquerra a dreta, Anna Busanya, Laia Monforte i Ivette Callis, en l'escena final de 'Nuades' al Teatre Eliseu

en el segle XX, sublimada també a través del cinema, la Blanche del nord-americà Tennessee Williams és un personatge inoblidable a qui tampoc, en el suposat país de la llibertat, se la deixa viure en pau per poder redimir

se dels seus errors. Com ha passat gairebé sempre, els millors anàlisis de personatges femenins han estat obra d'escriptors masculins, els quals han utilitzat el personatge de la dona per representar l'enfrontament

en solitari de l'individu contra la societat burgesa. El que succeeix és que de la feblesa d'aquestes dones surt la seva grandesa. A CorCia, Anna Presegué ha tingut una idea, ha realitzat tota una creació, ha reunit les tres

protagonistes en un mateix escenari. Cadascuna ha presentat el seu conflicte amb el marit, l'amant i cunyat, respectivament. Nora va decidir sacrificar la seva vida de confort i, el més important, els seus tres fills, per deixar de ser només la joguina d'un home que l'havia decebut definitivament, per ser ella mateixa; Júlia, que es va saltar totes les regles imperants de divisió de classes socials, es troba a l'últim moment amb una navalla a la mà.

El final queda obert, però. Blanche ho perd tot, només li queda la fugida cap a la bogeria. Les tres dones, alliberades a la fi de l'opressió que han patit, es troben i s'abraquen, germanes i amigues gràcies a la màgia del teatre, i dansen amb la felicitat i lleugeresa d'una pintura de les Tres Gràcies. CorCia continua tenint coses a dir. Jordi Arqués ha significat molt bé l'element masculí de cada cas i cada una de les actrius ha interpretat amb entusiasme i convicció el seu paper. Els tres ambients que s'han creat per a cada una de les protagonistes construeixen una escenografia senzilla i efectiva. Amb la intervenció de Pep Barcons per a la llum i so, l'eficàcia quedava plena i garantida. Una delícia.

Refree i Lacuesta, interacció impactant a L'Atlàntida

Vic Refree a l'escenari, Isaki Lacuesta al control d'imatges. Una interacció entre el cineasta i el músic amb la tecnologia com a mitjàncera, per tancar des de L'Atlàntida, aquest divendres, l'exposició "Trilogia de la realitat oculta", que Lacuesta ha fet a l'ACVC. Centre d'Arts Contemporànies. A la pantalla, van anar desfilitant les imatges que han estat 'eix d'aquesta mostra, en especial les de "Jo soc allò prohibit", una reflexió sobre la censura, però també del documental *El rito*, amb imatges del sacrifici d'animals en un escorador de Salt. I mentrestant, Refree improvisava música. Una interacció que s'anava produint sobre la marxa perquè, com va explicar Lacuesta al principi, "Refree no sap les imatges que projectarem, i des del control no sabem quins accords tocarà". A més, un *software* intervenia en la part audiovisual, fent que fins i tot la selecció no fos del tot a voluntat. El resultat final, però, era sorprenentment efectiu. I colpidor. L'espectador es veia sotmès a un bombardeig d'imatges sobre censurens aplicades a creadors diversos en moments diferents, des de la revista *El Papus fins* al rap de Pablo Hasél, al mateix temps que Refree—absolutament submergit en la música, com és habitual en ell—deixava anar la seva creativitat amb la guitarra, el piano, la guitarra elèctrica i la percussió. Un excel·lent punt final també a tota una setmana en què Lacuesta ha fet diverses activitats relacionades amb l'exposició.

Les vinyetes de José Antonio Rodríguez i Javier Ripa i l'article de Nicolás Loocco es referien

